

[Justitsministeren.]

Mikkelsen taler om, at der vil blive Tale om Løsladelse af Forbrydere, der er grove Voldsforbrydere, eller der vil blive Tale om talrige Løsladelser, og at der er vakt Forventninger derom, vil jeg sige, at disse Udtalelser beror paa en absolut Misforstaaelse af Lovforslagets Karakter og Formaal. Der bliver ikke Tale om Løsladelse af grove Voldsforbrydere, og der bliver ikke Tale om talrige Løsladelser. Det er overhovedet ikke Hensigten. Det er understreget i Lovforslagets Motiver og i min Tale meget stærkt, at der kun er Tale om Løsladelse i de mindre farlige Tilfælde, hvor man mener, man kan udskyde Afgørelsen om Paatale til senere uden nogen Skade. Jeg kan altsaa her berolige det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen, og jeg kan sige, at de, der ude i Landet venter sig talrige Løsladelser, vil blive skuffet.

Men saa spørger det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen: Hvorledes skal man afgøre, om de sigtede er mindre farlige? Det har jeg vist gjort Rede for i min Forelæggelsestale, ellers skal jeg gøre det igen. Det skal Anklagemyndigheden eller Domstolene afgøre efter en nøje individuel Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde af den paagældendes Forhold. Det forudsættes nemlig, at Løsladelse først finder Sted, naar den paagældendes Forhold er fuldstændig oplyst, og det vil derfor ikke være vanskeligt for Anklagemyndighed og Domstole at foretage en Afgørelse af, hvorvidt den paagældende Forseelse maa anses for mindre farlig eller ej.

Det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen nævnte en Række Grupper, som ikke maatte kunne løslades. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem om, at disse Grupper kan ikke løslades. Det bliver kun dem, der har gjort sig skyldig i mindre farlige Forseelser.

Dernæst kom det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen og andre ærede Medlemmer ogsaa ind paa Spørgsmaalet, hvorvidt det var mindre strenge Regler, der her skulde følges, end Reglerne efter Retsplejelovens § 780. Jeg vil gerne sige, at Hensigten fra min Side har været, at det skal være strengere Regler end efter § 780. § 780 fastsætter visse bestemte Regler for, naar Løsladelse kan finde Sted. Efter det foreliggende Lovforslag er der kun fastsat eet Kri-

terium, og dette Kriterium er, at Anklagemyndigheden og i sidste Instans Domstolene skønner, at Løsladelse kan ske uden nogen Gene. Altsaa, Anklagemyndigheden og Domstolene er fuldstændig frit stillet, er ikke bundet af nogen Regel, og det samme gælder det sidste Stykke, altsaa den Tilføjelse, der er gjort til 2det Punktum. Her er det ogsaa Domstolenes Skøn, der er afgørende.

Det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen var inde paa, at han vilde finde det rigtigt, om jeg rettede mine Anstrengelser paa en hensigtsmæssig Beskæftigelse for de Folk, der sidder i Varetægtsfængsel, og ogsaa mod en bedre Belægning af de Steder, hvor man nu har disse Varetægtsfanger indespærret. Jeg vil gerne rette mine Anstrengelser mod dette Maal, men det har været svært for det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen at løse Opgaven, saa længe det ærede Medlem var Justitsminister, saa det bliver sikkert tilgivet mig, at jeg ikke i de tre Uger, jeg har været Justitsminister, har kunnet komme nogen videre Vej frem her. Men jeg vil sige, at jeg tror ikke, der er noget særligt at bebrejde det ærede Medlem, fordi han ikke har kunnet løse Opgaven i større Udstrækning, end Tilfældet har været, for det er vist næsten en uløselig Opgave med de Forhold, vi maa regne med. Naar Tilfældet er som paa Sundholm, at der er 50 Mennesker stuvet sammen i eet Rum, nogle Steder vistnok 100 Mennesker, og man endnu i Dag, i hvert Fald for 8 Dage siden, ikke har kunnet skaffe Siddeplads til samtlige indespærrede, saa de kan sidde paa samme Tidspunkt, og Bordplads; naar Forholdene er saa elendige, vil enhver kunne forstaa, at Muligheder for at fremskaffe Beskæftigelse er fuldstændig udelukket, og enhver vil kunne forstaa, at Mulighederne for at give disse Mennesker det Mindstemaal af hygiejnisk Behandling, som et Kultursamfund som vort maa kræve, er meget smaa.

Maa jeg sige med Hensyn til Pladsen i Fængslerne, at der foreligger en lille Misforstaaelse, idet jeg har faaet opgivet, at der er 5 000 Pladser; det er de gamle Pladser, men der er kommet yderligere 3 700 Pladser til plus 700 paa Sundholm, men man kan ikke sige, at der er Plads til 700 paa Sundholm, naar man maa stuve 50 eller 100 Mennesker sammen paa een Stue.

Til det ærede Medlem Hr. Hjerminde